

There are no translations available.

Ще за часів переможців перших гелленських олімпіяд, з часів, коли вінчаною славою на олімпійському полі нарід ставив пам'ятники ще за життя, ще з тих часів герої тіловиховного, сьогодні ми сказали б, спортивного змагу ставали кумирами всієї молоді. Нічого дивного, змагуни — люди, що присвятили себе змагові, цебто боротьбі, були, будуть і мусять бути взорами, в яких молодь бачила, бачить і бачитиме свій ідеал. Витривалість, рішучість, швидкість, сила і краса — це щось таке, що незаперечно тягне до себе, і чому поклонялись — явище зовсім звичайне, а навіть неминуче й корисне. Зміст тіловиховної олімпійської ідеї, замкнений в три короткі слова — “швидше, вище, сильніше”, ставав однією з важливих життєвих засад не одному юнакові в минулих і теперішніх часах.

Як кожна справді новочасна людина, був і Роман Шухевич, що перейде в історію українського народу як Ген. Тарас Чупринка, одним з тих, хто вчасно зрозумів справжній глибокий сенс тіловиховної ідеї і його значення, зокрема для молоді поневоленого народу. Ця людина, що, згідно з старогрецькою засадою, вважала, що справді освіченим можна рахувати лише того, хто вміє „читати і плавати” — переводила цю засаду не лише у своєму житті, але й намагалась заціпити її в душу інших юнаків, на яких Роман мав такий великий вплив. Тонкий і чутливий естет, піяніст-віртуоз, палкий революціонер — одночасно вмів установляти спортові рекорди на біговій доріжці, добувати голи на зеленій мураві футбольної площі, і в соняшних снігових просторах сталити свою волю до майбутніх твердих бойових походів.

Організатор “Ясного Тризуба”, один із основоположників Карпатського лещетарського клубу, активний учасник усіх спортивно-тіловиховних організацій Західної України у двадцятих і тридцятих роках — Роман Шухевич, не зважаючи на всі свої великі спортові осяги і, як на тодішні часи, незвичайні спортові можливості

активного змагуна, ніколи не забував про те, що „спорт для спорту”, змагання для видовища, успіхи для самих лише рекордів — це розкіш, на яку не може собі дозволити ніякий народ, а зокрема український. Роман Шухевич не був лише ловцем здобутих голів, людиною, що шукає у спорті тільки слави, приємности або навіть особистого професійного успіху, забуваючи при тому, що спорт ніколи не може бути ні метою самою для себе, ні засобом до здобуття самої лише особистої користи й нічого більше. Ні один, мабуть, рекорд Романа Шухевича не встояв до теперішніх часів, ні один з його спортових успіхів не перетривав двох останніх десятиліть. Прийшли після нього кращі, більше витреновані, більше виспеціалізовані, швидші, бистріші, сильніші. Прийшли, бо мусіли прийти, бо такий закон життя й поступу, і з цією метою починав колись свою працю член українських спортових клубів Роман Шухевич.

Усі, мабуть, осяги Романа Шухевича не перетривали його. Крім одного — того, який установив Шухевич-Чупринка, розбудувавши протибольшевицьке підпілля і витривавши в боротьбі аж до дня, який він освятив своєю кров'ю — 5. III. 1950 р. в Білогорщі біля Львова.

О-як. Роман Шухевич – спортсмен // Вісник ООЧСУ. – 1987. – Ч. 6.